

BARBARA KLEPIĆ
DŽEPOVI OD MARCIPANA

BARBARA KLEPIĆ
DŽEPOVI OD MARCIPANA

POSEBNO IZDANJE

Izdavač
Društvo dubrovačkih pisaca
Ulica Svetog križa 8, Dubrovnik
www.dupisci.hr

Za izdavača
Boris Njavro

Urednica
Mariela Marković

Grafičko oblikovanje
Nedim Meco ~ MEC DIZAJN
mec-dizajn.com

Tisak
Fotostar - Dubrovnik

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Znanstvena knjižnica Dubrovnik

UDK 821.163.42-1

KLEPIĆ, Barbara

Džepovi od marcipana / Barbara Klepić. -
Dubrovnik : Društvo dubrovačkih pisaca, 2013. - 80 str. ;
21 cm. - (Biblioteka Posebno izdanje)

Billješka o autorici: str. 76

ISBN 978-953-7835-12-5 (meki uvez)

530814014

BARBARA KLEPIĆ

**DŽEPOVI
OD MARCIPANA**

Dubrovnik, kolovoz 2013.

Sve te vodilo k meni
sve što rode samoće
mala primorska mjesta
isti pisci i ploče.

(Arsen Dedić)

Dok sam razmišljala što napisati o Barbarinoj poeziji, teško sam odolijevala razmišljanju o sebi i o putevima na kojima su nam se misli i riječi susretale. Upoznala sam je gotovo kao djevojčicu, koja je to i onda samo po godinama bila, a koja opet, nekim stihovima i iskustvima u njima utkanima unatoč i usprkos, još i sad to jest. I uvijek će, sa svojim zaigranim kosama, nadajmo se, to i ostati.

Kad smo se upoznale, bila je na pozornici. Sjećam se da je htjela glasom i gestom pokoriti pulsku Arenu. Tada sam je htjela zaljubiti u nekog svog učenika, njezina vršnjaka, iako sam bila svjesna da je on premlad za nju, a ona miljama daleko od nje. I od tada nam se putevi povremeno susreću. Kad sam lani dobila desetak njezinih pjesama, bilo mi je jasno da smo zapravo na nekim sličnim poetskim stazama pa nije ni čudno što su nam se i u ovom opipljivom svijetu koraci ponekad doticali. Volimo iste filmove, iste pjesnike i u nekim paralelnim svjetovima pričamo iste strane jezike. U tim istim svjetovima putujemo i živimo u istim malim ili malo većim mediteranskim gradovima. Jedemo

prstima i u nekim neobičnim predvečerjima pijucamo vino i obožavamo slanost svojih kosa. Možda bismo voljele i istog muškarca i možda bismo mu pisale iste pjesme (zato je ipak dobro da u ovom opipljivom svijetu postoje te opipljive godine među nama). Ja s ponešto više bora i životne mudrosti (i s nešto više prolivenog vina), ona s nešto više naivnog vjerovanja da tamo negdje postoji neki drukčiji svijet u kojem se sve bez riječi razumije i u kojem je sve nekako lakše (teško je samo naći kartu jer je sve odavno prepunjeno sanjarima). Ja malo ciničnija, ona nešto zasanjanija... i evo nas ovdje, s rukama u njezinim Džepovima od marcipana.

Marcipan je nekoć bila hrana kraljeva i plemića, rijetka poslastica za istančana nepca. Kad sam razmišljala o naslovu zbirke, zamislila sam da je Barbara džepove svojih retro haljina, koje je zajedno s moljcima izvukla iz majčina ormara, napunila tom plemenitom poslasticom i kako ih u svojim šetnjama s pticama ili u vožnjama na vespama po poluzaspalim sicilijanskim gradićima, kriomice jede, svjesna da zbog njihove slatke gorčine može pokvariti svoj osmijeh. Odjednom ga pretvoriti u plač...kako to nekako i u životu biva kad uživamo nešto što je tako gorko-slatko i što krijemo po džepovima svojih naizgled nasmijanih odijela.

U prvom ciklusu **Gorki bademi** autorica je još djevojčica koja se zbog svoje drukčijosti pita: *Koliko ćemo još trešanja moći ubrati a da okus ne bude pregorak?* Ona je djevojčica koja želi osvojiti svijet u krinolinama, stiletto štiklama i haljinama koje nosi

slobodno, bez grudnjaka. Upoznavajući svijet, jede gorke bademe svakodnevice koje je, zajedno sa zrcalom u kojem ogleda svoju priželjkivanu neobičnost, skrila u svoje džepove i razmišlja o tome kako ih pretvoriti u slatkiše. Razmišlja što bi trebalo dodati gorčini badema da postanu poslastica, a što ugledati u zrcalu da bi bila nasmijanija, istija, istinitija, možda više svoja ili više njegova. Onda osmišljava recept - nastaviti pisati, gorkim bademima dodati ružinu vodu, a djevojčici u zrcalu reći:

Osmjehuj se draga

Prošetaj kroz oblak mošusa i tašte ljupkosti

Obnaži propupale grudi

Moja ih krila više neće skrivati

Nauči hodati kroz kišne dane i pravilno disati.

U drugom ciklusu **Ružina voda** djevojčica slatkoću ruže cijedi i traži u putovanjima po mjestima iz snova, po mjestima Fellinijeva Mediterana, po čijim stablima vise plastične ogrlice koje podsjećaju na dijete u ženi i na ženu u djetetu. Zamišljamo djevojku koja u cvjetnim haljinama i cipelama koje su bile u modi dok se ona nije ni rodila, putuje Provansom, piše razglednice ispod Louvrea dok joj je u džepu, uz gorke bademe koji postaju sve slađi (ne zna je li zbog navike ili zbog toga što je okus francuskog poljupca tako sladak), karta za vlak ravno do Sicilije. Kad izroni na njezinim obalama, ispred neke će davno zatvorene pizzerije napisati pjesmu o sebi - ženi koja bi s njim, nekim

kojeg je ostavila na nekom od tih putovanja, mogla zamisliti zajedničko kuhanje objeda i predvećernje ispijanje vina. Ali vlak je bio brži, jazz je iz dalekoga grada bio omamljiviji i slađi i ona opet putuje samo s pticama u cipelama. Barbarine su pjesme narativne, izrazito atmosferske, prepune slika iz kojih ispadaju nostalgični obrisi vremena kojeg se ni ona ni ja ne možemo sjećati. Gotovo je opipljiv miris lavande, mladog vina i nedozrelih francuskih sireva. Dok djevojka, lupkajući petama po izlizanom kamenu mediteranskih gradova prolazi, iz daljine se čuje smijeh polupijanih ljubavnika i osjeća miris jakih mošusnih parfema iz marama bokovitih žena čije stope ona, možda i nesvjesno, unatoč svom Amelie Poulain zasanjanom, djetinjem osmijehu, slijedi.

Onda je prstima ljepljivim od zabranjene slatkoće, djevojka, u svom trećem ciklusu zamijesila marcipan. Jedna španjolska legenda kaže da je u vremenu kad je nestalo žita, čovjek po imenu Mauricio izmislio recept za kruh od badema kojim je ta pokrajina obilovala i time je spasio svoje sugrađane od gladi. Otud i ime marcipanu. Po tom nekom španjolskom Mauriciju. Danas ga sasvim lako mogu zamisliti kako prati djevojku nestašnih uvojaka na njezinim hirovitim putovanjima (sad i na sve češćim povratcima ulicama svoga odrastanja). Zamišljam ga kako ju u nekim svečanim trenutcima, u krevetima koji mirišu na ružmarin i kolovoz, a dok njezine noge lebde iznad njezinih ramena, hrani marcipanom, obećavajući joj jutro bez pitanja. A ona, kao i u pjesmama iz trećeg

ciklusa **Marcipan (poslužiti hladno i svečano)**, postaje sve više žena koja će jednom zavoljeti težinu krila i kompletice od tvida koje nosi njegova majka, ali će ipak uvijek u njihovim džepovima imati komadiće tog istog marcipana, samo da osjeti, da se podsjeti, da odluta i da se opet vrati...

Mariela Marković

Mami,
jer mi je uvijek pjevala prije spavanja

Tati,
jer uvijek sakrije slatko na tajno mjesto

1. Čorki bademi

∞ Pčitni sastojak u
pripremi marcipana.

Imam 16 godina, preko
satora matematike gledam

Lekrum i pišem na
zadnju stranu bilježnice

2007.-2009.

URLIK S VISINE MOJIH 16 GODINA

Znam da u meni još
djetinji vrag roge skriva
i da sunca iz mog osmijeha
mnogim smetaju
i da se crveni plamići u mojoj kosi
rijetko kad
posve raspletu i obnaže
tihi poput hoda balerina
poput lijepog šapata
poput smrti

Snaga opšivena ovim tihim vjetrom
poput kaputa nekog galantnog
gospodina
obavija me i gradi utočišta mojih kuća
za ptice
U njima nikad ne prokišnjava
Mirišu na kolače i stare knjige
Tamo uvijek odzvanjaju raspjevane
duše
Moja i Tvoja

Moje se kuće katkad
samo katkad sruše
i nestanu kao da nikad nisu ni bile
utočišta koja si nitko ne može priuštiti
crvene primisli, lijeva strana postelje
Ali ja mogu.

Jer svih sam vas progrizla kroz snove
Tamničila u utrobi

Na kraju pustila
Vas bijesne pse
trulih mozgova i ispranih riječi

Mogu plesti te riječi oko vaših
mizernih pojava
Mogu pjevati pa vas zavesti i
navesti
na svašta.
Poslušne marionete. Očerupani
golubi.
Kao da sam kontesa i poetesa
pristigla s visina koje vi ne vidite.

A znam...A znam da jesam

...BACI ČINI NA IDEAL (AZRA)

Volio si nju, kažeš bila je posebna
Jer bila je buntovna kao dijete
I pametna
Čula je za Bukowskog
Čak je i Lovca ispod žita pročitala
Ispod popluna s džepnom baterijom
Između roditeljskih prepirki

Volio si nju bila je jednostavna
Nije marila za frejdovske gluposti
Ni kreme što pomlađuju
I nije joj trebao grudnjak
Riječi su vam se nekako krojile
Poput fine končane haljine
Kuju ona nikad nije obukla

A ti si tako prozaičan
Imaš lažljive prijatelje
Četiri kreditne kartice
I nimalo karaktera

Nije te tražila
Put na Sejše
Ni prsten od Swarovskog
Možda bolje da jest
Tražila je malo ljubavi
Što ju je uspjela skupiti

U stranicama
Podzemlja i ulica
S dogorjelom petrolejkom

Njezino skriveno blago
Oružje protiv svijeta

A svoju si majku uvijek tražio
Skrivenu u oblaku parfema
A tvoj je otac uvijek imao
Neodgodive planove
Planove koji nisu imali veze s tobom
Sjećaš se?

Koji golemi propust
A ti si ga tako glatko zaobišao
Ili barem tako misliš

Jer vidjela sam te, pognuo si glavu
Kad je ona otišla sama
Bosa, posebna za nekog drugog
I očiju uperenih u Zvijezde

STRAH OD SVITANJA

Preplavi ove izrabljene vene
Udahni im malo života
par kičastih sjećanja
jedan pokrivač sa
Rukama i Zagrljajima
I miris luke
Učini to

I djetinje se riječi žele za nečiji dlan primiti
I tvoje će patnje na dnu ustajalog jezera
Nekoga zapljusnuti

I ja želim plakati glasno
I posrtati od smijeha
S tvojim prstima na licu
Ovakva naivna i djetinje dosadna
Kao da sam neka
Posve
Važna Osoba

SANJALA SAM TE. BILO MI JE ŽAO
KAD SAM SE PROBUDILA.

Pod tvojim snenim okom
rastem kao cvijet
Pod tvojim vitičastim trepavicama
moje srce cvrkutom odiše
hoda goloruko
i ostavlja stope u snijegu
i skakuće pred prazničkim izlozima
i ljubi sve ženske skute

Pod tvojim svijetlim mirisom prigibam
svoje grane
krotko i s nadom
da je svijet tako dobar
kao filmski žurnali i uboga rodbina

Pod tvojim tihim rukama moje kose
snivaju
cvijećem obzidan zatvor svijeta
I mislim o svečanom koru i kolačima iz
stare knjige
I kunem se da sam potpuna
I hinim da sam slobodna
Kao sretne ptice iz pobijeđenih krletki

Pod tvojim spuštenim oknom ja više ne
prolazim

DJEVOJČICE U LJUBAVI UVIJEK
NOSE DALEKOZOR OKO VRATA

Pretvaraj se da ti je stalo
Poljubi pjegice ispod mojih lijepih očiju
Magične su, doista
Ali ti to ne shvaćaš
onako kako bih ja to htjela

Onako nehajno poput pjesme koju volimo
A ne znamo ni stih
onako vječno poput ropotarnice u
Igri naših snova
S mirisima strasti
I mudrošću tvojih ruku
Od mamurnosti ljubavnog napitka
Kojeg smo ispili baš do kraja

I sad se pretvaraš da ti je stalo
A ja, besramno opijena
Ja
Ti Sve Vjerujem.

DŽEPNO ZRCALO

Gle, djevojčica sišla s uma
Oblačcima se osmjehuje

Poput nujne glazbe starih podruma
Smijeh sve krilat zadirkuje

Njime uljuljkane magnolije
Opet pletu plamenaste vragolije
Cvate mladoliko lice
Dok rasipaju damama po zadnjoj
 modi ogrlice

Jer mladolika jarka je svjetlost
Njihove ćudljivosti strasne

Tu muzicira čista radost
Tu po mašti nanizane ogrlice nikad
 ne kasne

Tako će biti još dugo
To će još trajati do kasno

Kad se djeca budu rastajala s dugom
Kad sunce oko podneva bude gaslo

AGONIJA U KRINOLINI

Sjedi na laktovima razbacanih
stepenica
Posve bijela i sama

Ostavljena od svih
Sebi dostatna
Barem je tako rekla

Lepršave mlade ribe
stvaraju neku podrugljivu radost
Još pokoji hromi sluga
Krezubo se osmjehne

Ona gužva krinolinu
gnječi srce i
tipke na glasoviru

A pusti snovi i glasovitost ne idu pod
ruku
Nit' je malo iskustvo veliko iskustvo

I tako je jedna dama sjaj popodneva
pretvorila u Ribnjak
Opustošen

KORAČNICA ZA LETAČE

Iznad tupoglavih građana
kročimo mi
Ratnici sa zlatnim pucetima
Anđeli s mačolikim mjesecom u džepu
Djeca s trešnjama mjesto poljubaca
Kročimo smiono i kreposno
Ususret novim mrvicama zlata
I polugama ljepljive mjedi
Koliko će još toga oči vidjeti
Naši Prijatelji
veliki i nijemi
Dokud će sve još naše noge ići
narančasti leptiri
Svjetla žedni
Dokad će još Duše raspjevane ploviti
naše šutljive ribe
obasjane Mjesečinom
Koliko ćemo još trešanja moći ubrati
A da okus ne bude
Pregorak?

...EVO ME USTAJEM
TEK DA OKRENEM PLOČU
DA LI JE TO NEPRISTOJNO
U OVAKVOM ČASU
MOZART REQUIEM AGNUS DEI
MENI JE IPAK NAJDRAŽI POČETAK...
(ARSEN DEDIĆ)

Pa zamisli samo da se bolje poznamo
Dulje od ponavljane filmske vrpce
Čišće od tvog istrzanog smijeha
Ljudskije od ranjenih zvijeri
što prolaze mimo nas

Pa zamisli samo da se bolje poznamo
Nešto kao portretist i tupa olovka
Nešto kao sfumato rasvjeta i dvije čaše vina
Nešto kao fini budoir i obilno poprsje

Pa zamisli samo da se bolje volimo
usred tvog pijanog pogleda
i moje stiletto cipele u ormaru

ALTER EGO S GREŠKOM

Ponovo oblačiš visoke pete
I ušetavaš u moje snove
Tako nesputano i prirodno
kao da to činiš svaki dan

Kažeš kako voliš kad te gledaju
a ja evo već treći dan
glavu ne pomolih
Ali zato imam tebe

Jer kad ja posrćem
ti me još dublje gurneš

Ali to je stvar gestikulacije
A ja sam tu samo slučajni prolaznik
Ajde dobro, poznanik
objašnjavaš dok ti se ženski nokti
cakle na srpanjskom suncu

Isto tako kad se ja povjeravam,
obvezno sve izblebećem
S primjesama monodrame
I moje urođene teatralnosti
Dok ti plačeš samo kad je on u
blizini

Intuicija i malo ženstvenosti
Čudesan pripravak za muški mozak
Djelotvoran. Najbolji.
Dok je uvijek mogu prouzročiti
samo kontraefekt
No, i to treba znati

I tako se mi gledamo i glodamo
Između tvojih grotesknih prijekora i
mog burlesknog pjeva

GUBITAK VJEČNOSTI

Zbogom draga, ne plači kad budeš
posrtala
po lokvicama suza
To nisu maniri za dame
A ja više nisam majka tvojih snova

Neću ti podrezivat nejak a krila
Ni gladit nabore na suknji
Ni držati konce tvoje ljepote
Kratkovjeke. Osamljene. Marionetske.

Osmjehuj se draga
Prošetaj kroz oblak mošusa i tašte
ljupkosti
Obnaži propupale grudi
Moja ih krila više neće skrivati

Nauči hodati kroz kišne dane i
pravilno disati.

A sad me još jednom možeš zagrliti.
Ne brini draga, znam šutjeti.

STRADUNSKA

Svibanj pupa i mekano uzdiše
Tromo se sunce rumeni
Dokone gospođe revno razglabaju
O prkosnima i umirućima
Poštuju isprazne rituale
Oni šeću ovim ljupkim svibnjem
 obljubljeni
Krepošću godina osvježeni
Svih napasnih odušaka lišeni
Dame se opet zlude sjatile
Pa kreštave glase panično obuzdaju
Zazivlju pravdu mlohavim rukama
Bodljivim očima strijeljaju mačke i
 prolaznike
Broje preostale dane ciničnim
 prstima
Oni beskonačno šeću onim
 propupalim svibnjem
Dotaknuti
Dan se već konča i ugiba
Marne ženice steru posljednje
 novine
Po prašnoj svakodnevici
Oni samo šeću po prhkoj glazbi
 smjehova
Pod njima je noć već prostrla bezdan

2. Režina voda

Drugi po redu sastojak.
20 mi je godina, studiram
u drugom gradu, u pauzama
sanjam o debrovačkom ljetu,
prijateljicama i otmarima. ☺

2009.-2011.

DUBROVAČKA

Razotkrio si svoju odjeću
Kao fotograf u tamnoj komori
Svoja djela
Crno bijela
Obiteljski portreti
Krstitke praotaca
Džepni satovi
I karirane marame
Dobro utaban put u školu
Da bismo opstali
Da ne bismo razočarali
Da bismo bili sve što inače...
Utapali se u zagrljaju kad nas umore
Jeli egzotično voće kad smo gladni
Skupljali oblutke
Nosili nakit od plastičnih perli
Ko spodobe u osrednjem jazz baru
pleteni džemperi
spletene ruke
izgubljeni među Lolitama i Anabellama
divno je postojati

SPOMENARSKA

Pa i nije neko mjesto
Mjesto bez gitare znojnog dlana cvijeta
 napuklih latica soka od šipka
 iznenadne kiše mora u sumrak
Kraj ljeta se ne nazire ali miriše.
Na čaj od borovnice u tankim bijelim
 vrećicama
Na dugu pašminu natopljenu znojem i
 puderom u prahu
Na zahrđalu kopču na sandalama za
 kupanje
koje smo nosili kad smo bili mali...
Djetinjstvo je odnijelo svoja ljeta
ulične igre, sat otkucava ponoć, crvena
 bicikla i Mama te zove na večeru.
 Vratit ćeš se...
Vratit ćeš se.
U istu ulicu koja je parada za
 automobile i pista za žustre korake
Za isti stol
Koji miriše na novinske reklame
 prolivenu kavu
I ostatke ručka.

ANĐELI SA STABLA

Postali smo hiroviti.
Najprije smo htjeli smrviti zvijezde i
spremit ih u džep (gdje su na
sigurnom)
Onda smo se najeli šumskih kupina
(po bijelim košuljama ostali su
tragovi)
Željeli smo živjeti na stablu i uzgajati
krila koja će nas odvesti do nekih
novih susjeda koji će nas dočekati
s vrčevima hladnog mlijeka i
pladnjevima kolača
(Jedite, jedite, što ne pojedete
ponesite kući)...
Trbusi su nabubrili, košulje su
popucale
Pa smo ih bacili (ionako su prljave, a
i kroj je bio preklasičan)
Sada plandujemo goli pokraj kućice
za pse.
Zamišljamo da smo na ladanju s
prijateljima

PJESMA ZA MARIANU

Zatvori oči i popij još jednu, ma chere
Priyat će ti boja kupine
Zatvori oči
I vidjet ćeš slike
Zemalja nedotaknutih tvojim
 Mirisom
Zemalja koje su bijele i čekaju na te
 da ih obojiš
Zemalja koje smo vidjeli
Na rukama turista i prodavača zlata
Zatvori oči i nazdravi za nas tihim
 mrmorom
Za naše cipele koje su izašle iz mode
Za naše planove koji nikad nisu bili
 skrojeni po modi
Za naše kapute
Koje možemo ponijeti sa sobom
Ili ostaviti ovdje
Daleko od sata
Koji otkucava često.

SJEDIM PRED LOUVREOM
I PIŠEM NA RAZGLEDNICU

U mom se trbuhu nalaze svi
bjelosvjetski putnici
Kreme za kolače mirisi pariškog
metroa
I korzet stare vjenčanice (godina
1935)
Tamo počiva 14 slomljenih krila
(Kad sam umislila da sam mačka sa
7 života
Mačka koja leti)
Krila su mi odrezali krzno prodali
za sitne pare
jer nisu voljeli da predem.

Tamo se rađaju bijeli golubovi
samozvane mladenke i glazba koja
ne podnosi cipele.
U mom se trbuhu sukobljavaju
svjetovi:
1935. je prošla
Korzet je preuzak
Plažu je onečistila jesen.
On mi pjevuši kao da želi još
Zabluda.
U obliku Ružica i Mladoženje.
Od Marcipana.

JAZZ JE ZAMKA. PONESE TE.

Dva spodobasta lika
Subotnja večer
Jazz bar
Tropski čaj
Koji se ispija u trenu

Jer subota je
Premda njima ništa ne znači
Ništa ne znači per excellence
Ništa ne zrače djevojke u ljetnim
 haljinama
Usred veljače
Ništa ne zrače

Loša glazba
Pivske boce
Plastične
Iako ona vrti plastične perle

Dok teče razgovor o naličjima i
 obličjima

On voli lijepe oblike
Od njenih perli pa nadalje
Dva spodobasta lika
Jazz bar
Tropska večer u veljači

APSTRAKTNA ORGIJA LJETA

Probuditi se i ostati u Zanosu
Jutarnjih Dana
U Trgovini na pragu
Grada Punog Vreve
i usputnih talijanizama

Mirisati lakoću Korica
Svijetložute knjige
kliktaj suknje dok joj ples dirigiraju
Bijeli Ženski Listovi
Spremni na Hod Zujan i Nebeske Vrhunce
dok zalazi sunce
i susjedi pojačavaju televizor da ne čuju

Sveti obrok pošpicati
limunovim sokom
I gostiti se Gozbom Jela nakon Gozbe Tijela
Besramni svima nama
Oni stoje s aureolama

ČAJANKA S ALICOM

Moje Mjesto Iz Snova
Ima dva klauna da mi zažele
 dobrodošlicu i posude hlače
Ima zrak koji miriše na kotao
 šećerne vune
i buku u malim gradovima
Ima ljubičasti cilindar
i bijelog zeca koji u njemu živi
Zec je stanovnik.
Nije dio mađioničarske magije.
Moje Mjesto Iz Snova vješa ogrlice
 po stablima
Prosipa bisere po zrelim kruškama
 i šepiri se lijeno
kao sita mačka
Ima svoje lice
srce
i trepavice
Izljubljene
Mojim
Snom

DEVEDESETE U HODNIKU

Ljubičaste oči gledaju ljubičaste ptice
na ljubičastom nebu

Oči pune
cimetaste mjesečine
prhkih golubova
krovova

Crveno-crvenih...

Spremno su se zaklapale kad je
Baka stavljala

Lak za kosu

Za poslušnu frizuru

Za sjaj i blistavost

Za najljepšu djevojčicu

To je bio naš tajni ključ.

Nisu voljeli staricu (previše je
gundala), dijete još manje (previše
se smijalo)

Lak za kosu bio je kraljevsko rješenje
za nas dvije.

Brisao ti je godine sa sijedih kovrča

Hodnik se gubio u njegovu mirisu

A ja sam postala kraljevna

koja

kad nešto zaželi

Samo

Zaklopi

Oči

IZVJEŠTAJ IZ ORMARA

U Maminom sam ormaru pronašla
savršenu hranu za moljce.

Sentimentalna je, stoga je treba
uzimati s mjerom.

Zahtijeva poslušnog krojača,
prodoran omekšivač i
neustrašivu perilicu.

U Maminom ormaru svijet se
iskrivljuje.

Postaje tamnozelen i plišan i
proziran i namreškan i krznen
Kao toplo mladunče medvjedice.
Naružirane usne popravljaju dojam
iskrivljenosti

U Maminom ormaru svijet se
opoštenjuje

Uskrsava Ženu u Djetetu
a Ženi vraća Dijete

koje

tako

lako

prepoznaje.

MEDITERAN JE KADA DJECA DLANOVIMA
MLATE MORE PA SE KUPAJU U ŠAMPANJCU.
(VLADIMIR PIŠTALO)

S vama bi bilo moguće
Praviti ručak i pijuckati vino
(Uživati u sporosti kućanskih zadataka koji inače
iziskuju iznimnu predanost i vještinu)
Trčati za tuđom djecom i maštati o vlastitoj koja
će biti ništa manje i ništa više od Prekrasna
Jer svijetu trebaju takva djeca, sada više no ikad.
Zakopati se u pijesak i izroniti negdje na Siciliji (s
crvenom pašminom oko vrata) s vama bi bilo
sasvim logično
S vama bi bilo tako jednostavno provesti cijelo
popodne na blago ostruganoj Vespi
I pjevati Carusa u falsetu
I napadno se namirisati usred bijela dana
I vješati oskudno rublje u sumrak...
S vama bi noć mirisala na rum i limun i marcipan
i capuccino i jastoge...

Vjetar trese rublje na žici
Vi se smijete

IZ SALOČE, DOK SAM HODALA

Grad je kabaretski plesač iz Alžira
Tamnoput poput crnih kišobrana
pijanih nakon
prve kiše
Žutozub sa lampama koje prizivaju
Prošlost
Pisma nakapana voskom
Želatina na kolačima
Mlohava i sjajnožuta...

Noge se kreću kao plesačice po užetu
Polagano
Žuljevito
Zaneseno
Utapajući znatiželju i čudan ukus
u svakoj tamnosivoj lokvi
U našušurenom prstu pijanina
U dvjema kopčama za ženske čarape
Koje klize
Kao ples po kiši

RUMENA ZDRAVICA

Za prolivenu kavu po zidovima u
obliku zeca za isparane račune
I tvoja tri nespretna ljubavna
koraka
Za stolove u Češkoj s mirisom
hmelja prašine
Dogorjele žarulje i bijelih ženskih
nogu
Za razbacane mačke u slijepim
ulicama
Za junake susjede s prozora
I njihove pohotne poglede
I povratne glagole
Koji luduju za tobom (naročito
navečer)
Za tvoje visoke cipele i tvoje visoke
poglede
Na ovaj svijet
Koji kao da je rodila
izmrljana gatalica
Ostrugana lažnim srebrom
Ispod kojeg piše
Da
je
to
sve.

POLUPANI LAMPIONI

Kažu da si bila lijepa
I da si imala Kavalira
On ti je ljubio nježna ramena
i sklanjao kosu s lica

Kažu da su vam zavidjeli
Jer ste bili lijepi.
I nježno se ljubili.
I potihom razgovarali jezikom
koji oni nisu razumjeli.

Kažu da je to bilo davno
Toliko davno da to ne pamti
više nitko
Osim drveća
šljunčane staze
i crvenog lampiona s ljetne
zabave...

Kažu da si postala stara
I da voziš stari auto kojemu
često ne rade svjetla
I da si iz kuće izbacila sva
ogledala.
Ja im ne vjerujem

KAKO JE MALA ZABORAVILA SRCE

Mala nosi grudnjak
Živi u zgradi na dnu ulice
Navečer izlazi puši i svlači minicu

Kad hoda pravi se da me ne vidi

Mala ima crnu torbu
Ravnu kosu
I lanac za psa
Ne želi odudarati
Želi biti mlada i dorasla iskušenjima

Kad hoda pravi se da me ne vidi

Mala ima bratovu sobu
Jeftini dezodorans s mirisom ananasa
I tampone za menstruaciju

Kad hoda pravi se da me ne vidi

KRONIKA JEDNE PIZZERIJE

Stara se pizzerija zatvorila.
Stolovi se čine tako mali a na
vratima visi oguljen cjenik.
Djeca su tamo slavila rođendane.
Jela su kičaste torte s previše kreme
i ružica
čupala su ukrasni papir i šarene
trakice.
Baloni su letjeli u staroj pizzeriji
Škripali pod zdepastim dječjim
dlanovima
Nestajali
Prestajali biti
jedini dio veselog inventara...
Stara pizzerija imala je stare
konobare.
Oni su imali krezube osmijehe i
nosili su slavljeničke kapice
stožastog oblika.
Starih konobara nema.
Odnijeli su sa sobom ostrugane
pjate, prazne boce Coca-cole,
naše kućice iz Monopolyja i
plastične čaše s imenima.
Misle da im to pripada.

GLAD U PONOĆ

Željela sam uvijek puno Buke
Da riječi vijore kao svečane zastavice
Na dan nekog državnog blagdana
Da lijepo zvuče i imaju sparene boje
Kao kockice na kostimu neke Prve dame

Željela sam vojske Prijatelja
I da svaki od njih nosi deku i srce od
 marcipana
preliveno medom i najukusnijim
 željama

Željela sam Narančasto svjetlo u sobi
nešto istančanog namještaja
Nietzchea na noćnom ormariću
I sačuvanu Bajaderu u ladici ispod
 pamučnog rublja

Željela sam tijelo istetovirano tuđim
 prstima
Ispisano tuđim noktima
Nalakiranim. Dirljivo lomljivim. Dirljivo
 izgriženim.
Da se zna da pripadam.
Da se zna kome pripadam.
(dobro, možda je to manje važno)
Jer stvar je hitna, a ja ne mogu čekati.
Ovako buka nema smisla, a od
 marcipana me boli želudac

TANGO ZA PUBLIKU

Ne nalaziš se u tim stranim tjelesima
(srce od pistacija i zlatnih listića)
Mekoputnošću Starice
Majke
Djeteta i Žene
Stvaraš varljiv talog pjene,
Sapunice od sjećanja koja su istinita i kičasta
otprilike kao i marokanski puhač balona
Uživaš opkoljena u svom nesavršenstvu koje
te sočno jede i miješa
Mirise venecijanskih kanala, Mojsijevog
koljena i Tesori d'Oriente
Vaniglia vjerojatno. Toplina koja hlapi.
Vječno visiš izvan vremena.
Tek se časak dotaknete kao posljednja scena
Posljednjeg tanga u Parizu
Parigi, Parigi, Parigi
Ratujete na neviđeno, bezimeno
Optužujete se zbog preglasnog smijeha,
Krive prognoze vremena ili Kose koja je
skandalozno neukrotiva
(ionako ćeš imati prevelike Grudi kada
ostariš)
On će ionako biti ćelav i nezasitan u tjelesnim
putovanjima
Kroasan koji miriše
Putanja od žohara po pomokrenom krevetu
Koja traži neveselu smjelost
Dovoljno.

UDAHNI. IZDAHNI.
KAŽU DA JE TAKO LAKŠE.

Nekad se pitam hoću li zaboraviti disati
Za Sebe
Ako budem disala
Za Nekog
Postati jeftino sladunjava, čitati romane
iz kioska i imati loš ten.
Svinjski. Provincijski.
Ja imam torbu punu Ruževa i narukvica
od najrazličitijih perli
A svaki sljedeći mi sve bolje pristaje.
On bi trebao imati gramzive usne i ruke
koje podnose izdaju
Ruke koje me mogu dozvati
Ruke na koje se mogu pozvati
Kad me slome bankarske činovnice i
istjeraju prodavačice iz parfumerije
Kad mi stvarnost pokaže svoje tričavo
nijemo lice
Svaki Taj Put nek me pozovu
I ja ću doći.

PONEKAD SVA MORA IZGLEDAJU KAO
JEDNO, OSOBITO KAD SE DUGO PLOVI,
PONEKAD JE SVAKO OD NJIH DRUGO
MORE..

(PREDRAG MATVEJEVIĆ,
MEDITERANSKI BREVIJAR)

Idi dok je vrijeme
Dok još možeš otići
Bez nekog slatkog tereta
Bez Razloga za ostanak
Bez...
Znaš, izvijala sam se kao krotiteljica lavova
Mirisala sam na snijeg i mlade jasmine
Vješala sam suho rublje i čupala trule
grozdove
Moje su usne bile drhtave.
Od Smijeha
Od Priča koje sam ti odglumila
Od tvog jezika koji inače puno bolje
govorim
Od Naivnosti koju svaki put pronađem (bez
puno traganja zapravo)...
Ljeto ti uvijek uzme
Nešto
što ti zima
nikada
neće
vratiti.
I ti tu Ništa ne možeš

ŽENE KOJE SE NE GOROPADE RUBLJEM SU
DJEVE. SVE OSTALE SU ŽENE RAZODJEVENE.

Misli ti se izvuku dok promatraš vrijeme
Subotnja večer i jutarnji drijemež

Bose noge rublje plahte stara poltrona
Dugi prsti divlji sneni
To može samo ona

Ona
Kava sa šlagom
Višnja na torti
Latica u korovu

Ona dnevni ritual gorkasto-sladak
Ona nektar u otrovu

Ona koja je sve i ništa traži
Pepeljuga u krinolini
Pjesma za ulice
Oblutak na plaži

MOGLA BIH BITI ŽENA BAŠ KAO ŠTO LJUDI
BIVAJU SHIZOFRENICI (IVANA SAJKO, ŽENA
BOMBA)

Naučile bismo disati u korzetima i praviti crvene
umake kojima ćemo preliterati meso
Razumjele bismo teoriju relativnosti, pospanost
nakon ručka, alergiju na mačke, prašinu i nove
cipele ispod kreveta
Napravile bismo raspored, novu policu za knjige,
kolačiće za čaj, ugođaj koji će nam donijeti
mirišljiv zrak i privući goste
Kupile bismo knjige za sretan suživot, identične
lančiće, visoku lampu i indijske oraščiće
Voljele bismo
izgubiti cipele
Prespavati sastanke
Baciti mačke kroz prozor (ionako se uvijek
dočekaju na noge)
Staviti knjige u vatru i složno trljati ruke
Kad je zima, a gosti ne zvone na vrata

MOMENTS LIKE THIS ARE BUDS ON THE
TREE OF LIFE. FLOWERS OF DARKNESS THEY
ARE. (VIRGINIA WOOLF, MRS. DALLOWAY)

Jebeni sam mizantrop, dragi
Samo me sjene privlače
I hladnoća.
Bol u nožnom palcu
Suha koža
Loš zadah kuhinjske daske
I pjev uvelog cvijeća na stolnjacima

Volim omirisati
Neprijateljstvo pločica u kupaonici
Njihove Površine
Koje su vlažne
I mirišu na borove
Pokisle vreće cementa i pšeničnog brašna
Na trule trešnje i praznu kutiju sladoleda

Ima neke utjehe u tuširanju...

Kroz crne rupe odlazi sve
Pjena prljavština duboko crna maskara duboko
crne vlasi...
Bjeličasti se parfem bratimi sa sjenama na prozoru

NEVIĐENA

Nisam ona s košarom tulipana
Koji ste fotografirali
Dok je stajala na cesti

Inače moja priča nije toliko tragična
Kroz moje je srce jugo zapuhalo
(i to je sve što trebate znati)
Lakrdijaški svečano znojno uznemireno
I sve su mi podmornice svijeta zaželjele
dobru plovidbu

Radosna sam kao bačva vina na
nemirnom brodu
njišem se kao bijela zastavica mira i
oproštaja
misli su mi okaljane kao krilo vrapca
vrat labuda i dječje igračke

nisam ona s košarom tulipana koju ste
fotografirali
dok je stajala na cesti
Ja se još nisam ni rodila.

3. Maraton

(poslušati hladno i srećano)

Zakotacila u četrdesete, učim
francuski na plesu uz La
Bohème. U mislima mi
daljine, krila i kuće u kojima
stanuje ljubav

2011.-2013.

DOK BORAVIŠ U KAVEZU...

Budi dobar, mali je grad, pričat će se.
Možeš živjeti velikim životom
i ovdje.

imati velikog žutog psa
modre vjetrovke za planinarenje
tri šarene kravate
srce premazano rumom i izbodeno
starim slikama.

Nostalgija.

Nju si donio iz velikog grada.

Znam to sigurno.

I sad ti mljacka svaku misao

Dok sjediš na barskoj stolici ovog
jeftinouglednog kafića

(Znaš, oni su popularni u malim
gradovima)

Miriše ti majčina maturalna haljina.

Žalim, taj kroj više nije u modi.

Djed ju je dao Ciganima.

a ionako ti ne bi pristajala

Ni tebi ni tvojim satenskim
ptičicama...

Svejedno misliš kako bi se bilo
najbolje sakriti.

Ispod

Suknje

ONE THING FOR SURE PRETTY BABY I
ALWAYS TAKE THE LONG WAY HOME
(TOM WAITS)

Kiša uvijek sve pokvari
Otjera ljude
Smoči stolove stolnjake oprane grudnjake
Ona je jedini izraz za romantiku
Kada romantici ne preostaje ništa drugo
Nikad ne znaš kamo će te odvesti
Skakanje
Iz lokve u lokvu
Pogotovo ako imaš cipele od preklani.
Nikad ne znaš što se sprema
Dok se ne potrgaju žice
Dok netko ne protrese
Granu ispod koje prolaziš
Nikad ne znaš

BRONČANA

E pa da
Život bez gitare
Je kao kad te nitko ne dočeka na stanici
Kao hladno pecivo u hladno jutro
Umačeš prste u ledeno mlijeko
I ližeš zanoktice
Sanjaš o kaminu u Norveškoj
Gradiš fjordove
I ukrašavaš ih staklenim suzicama
(Tuga doista sadrži stanovitu romantiku)
Moliš za četiri vatrena obruča
Kojima ćeš žonglirati
Pa napraviti krunu od proplamsaja
I kraljevati svim zemljama
U kojima obitavaju preplanula tjelesa

NOSTALGIJA ZA CRVENIM

Odnio si sa sobom
Pjev ptica i staklene čaše u boji
Trinaest je djevojaka prolilo svoje suze
I utonulo u pokrivač
Koji je ležao na dnu ormara
On se sada pretvara u slani ocean
U zemlju krivudavih tjelesa
U grad sav sazdan od kose i anonimnih silueta
(Koje čeznu za Michelangelom)...
Ponašaj se prirodno i upoznat ćeš Svijet

OTPUSNO PISMO

Rekla sam joj da me odvede daleko.
I pošalje tisuću poljubaca u pismu koje nikad
neću primiti.

(Ljubav. to su ionako vraška posla)

Rekla sam joj da mi kupi kartu za vlak.

I da zaboravi.

Da sam bila.

Crvena.

Žena.

Razmažena.

I da ću se odsada
penjati po tvrđavama.

Bosa.

U suknjama do poda.

Da neću glasno slušati Gainsbourga
(Serge ionako govori same prostote)

I da ću prekinuti s restoranima.

Prekrižiti menije.

Polupati tanjуре.

Račune probosti vilicama.

Skupljat ću voće koje susretnem u ljepljivim
vinogradima...

Vidjela me. prosutu.

Od težine suknje.

Od slatkoće grozda.

Kaže da sam bila kao Pietá.

Koja je ustvari živa.

I savršeno dobro pozira

MANIFEST IZ DNEVNOG BORAVKA

Uzmi me kao krišku voća
kad si gladan a svi restorani
ti smrde i od vina te boli želudac.
Uzmi me prstima
polagano, degustiraj
pobožno, poštuj
ipak, pohlepno (da kojim slučajem ne bih zaspala
i ostavila tvoju glad neutaženom)...

Sjedimo goli na prozoru
bezimene zgrade.
Hranim ptice, a ti mi sklanjaš kosu.
Gledaš mi lice.
Gledaš mi lice i šapćeš da ti se
Pleše.
I to je baš dobro
Jer počinjemo plesati.
Gazim te.
To ti ne smeta.
Govoriš mi da sam mlada i da ima vremena.
Za sve što želim i
Ne želim.
Za odmjerene korake i majke i loše uspavanke.
Na tvoje riječi zijevam, drijemam
Pod nogama palim krijes
Pružam ti desnu ruku kao džentlmen
I molim
Za
Još
Jedan
Ples.

SPECIJALITET DANA

Brali su lavandu.
Tamo. Na nekom otoku.
Točnije Ona je brala lavandu
A otok bi mogao biti Hvar
Ili neki otok čije ime Ona ne može
izgovoriti
Jer je preegzotično.
I svaki put iskrivi vilicu.
Otok je zvijezda priče.
Zvijezda ljeta.
Oni su bili samo malo bolji statisti.

Slušali su otočke ptičice
Nalazili izgubljene peraje tuđu djecu
pomadore koje su jeli ko jabuke
Sjedali u lokalni restoran
Bosi raščupani dekadentni
Pa kasnije lizali sol sa laktova
Naizmjenično.
Pokajnički.
Voljeli su se. Sebe i onog drugog.
Jer bilo im je potrebno tako malo.
Njemu Ona i njezine noge gradele
Njoj On i njegove ruke hobotnice
Proždirali su se.
Prožimali su se.
Preživali.
Uživali pa onda to prešućivali.
Naposljetku uskraćivali...
Jer što više zbliži ljude nego glad.

KIRKINI LJUBAVNICI

Naš je krevet od bršljana i ružmarina
Mi gmižemo.
Lovimo se.
Iznenadujemo plodovima.
Mirišemo na papar
Kolovošku kišu
I noćno krzno medvjeda.
Ništa mi nisi rekao
Ništa ti nisam rekla
Zaronio si glavu u moju kosu
I postali smo
Jedna Glava i Jedna Kosa.
S oceanima i moruzgvama.
Ništa nisi očekivao
Ništa nisam ponudila
Ipak
Sve smo si dali.
Prešutni je to bio ugovor
Star stoljećima
Čuvan kao stara udovica
Prebacivan s glatkog koljena
Na koljeno
Još glađe.
Na njegovom listu
Vosak u obliku suzica
vitičasta neka slova
I karta Grčke.
Ja pijem Nektar s Tvojih Stranica.

SRCASTOST U GIPSU

Svaka mi zima miriše na nepoznato.
Soba mi je puna Čehova i noćne rose.
Recitiram si potihom i pletem paučinu
oko vrata da mi bude toplije.
Iz ormara ispadaju osušeni stručci lavande
smočene čarape
i šešir s tužnim cvijetom.
Ormar je neprijatelj
koji.nikad.ne.miruje.
Ja sam brod nasukan na kopno.
Tražim posadu ispod kreveta

COLOMBINA I CAPITANO¹

Obećao si mi svašta.
U trenutku
Kad su moje noge
Lebdjele iznad tvojih ramena
Bijele i nehajne
Kao dva sakata anđela.

Rekao si mi da ti je sa mnom uvijek toplo.
I da će sutra padati kiša.
Ali nema veze jer mi putujemo. Sutra.

Sutra nosimo svoje važne kapute
Sutra nosimo svoje svježije putovnice.
Sutra nosimo svoje nove maske.
Pune ljupkosti i snažnih zubala.
Ma nema takvih nigdje.
Ni u Veneciji!
Mi sutra živimo.

¹ Likovi iz Commedie dell'Arte, sluškinja i vojnik stranac

JUNAKINJE NAŠEG DOBA

Eto prošao još jedan sirotinjski bal
Dame poskidajte suknje i stavite ih
 kao zastore na vaše prozore
Sakrijte šareno rublje
Ovu ljubav to ne zanima
(a i niste baš supermodeli)

Zapalite stosedamdeset svijeća
U znak zahvalnosti
Za milost kojom vas nebo štiti
Od nepoćudnih tipova (...)

Odrežite krila ispod zatiljka
I od perja načinite bundu
To se sada nosi.

SIVA, S RUŽIČASTIM OBRAZIMA

Ponekad, dok te odmjeravam u mislima
sjetim se svih svojih propusta
posivjelog rublja
kutije starih keksa
I Cavea koji izdiše kraljevske stihove.
Oduvijek sam znala savršeno egzistirati.
Opušteno.
Uz zamahe podneva i kista za rumenilo.
S Medejom u utrobi dok druge strane
svijeta igraš ti.
Budan od sedam ujutro do sedam
navečer.
Sazdan od sedam milja
Rođen na sedam kontinenata
Nikad nisi pojeo sam veliku Bajaderu.
Ne trebam te. (Dođi)

PIŠI DOK ONA SPAVA

Zora je plava
i ima miris neprijatelja
A ja nisam ista.
Probadaju me leptiri na plahtama
Nisam čula kad je stao sat
ni kad su moje oči zaledile treptaje
U udaljenostima između
mene i tebe
otkucalo je stotinu podneva.
Tisuću se sunaca pretvaralo da spava
dok su se moji podočnjaci radosno plavili
Tisuću sam puta ponovila čarobne riječi:
SPAVAJ I SLUŠAJ KIŠU
Nisam čula kad je kiša prestala
Nisam zaspala

SRETNA, PROGUTAH ZVIJEZDU
(WISLAWA SZYMBORSKA, UZ VINO)

Kojom god ulicom prođem
Miriše na valove rashlađeno bijelo
vino i zgnječeni šipak
Hodam silinom djece i divljaka
Koja ruše krovove i bacaju cigle
I plešu.
Jer se boje grmljavine.
U našoj kući. Lijepo ćemo spavati

KRATKA, BEZ ŠLAGA

Na leđima mi stoje sve krivulje svijeta
A putovala sam tako malo.
Damu je izdao šav na prozirnoj čarapi.
Prodavaču na tržnici su odletjele jabuke.
Mršavi se štakor dočepao ruma
I lupio glavom o spomenik.

Svijet je izbrazdani grubijan sa srebrnim
prstenjem.
Zaudara zvecka i zove.
Tko još mari za manire.

TEŽINA KRILA

Tvoja bi me majka mrzila.
Njezine cipele imaju oblik zemlje a ja sam
svoje zaboravila
Njezine cipele imaju mekane potplate
Nepropusne džonove
Neupadljivu boju
i stoje na prvoj polici u hodniku
Njezine cipele idu uz kompletiće od tvida
i mogu se nositi Nedjeljom
U mojima spavaju Ptice.

Na kraju bih se željela zahvaliti svima onima bez kojih bi ova zbirka bila samo san zarobljen u snovima.

Veliko HVALA:

Društvu dubrovačkih pisaca na čelu s gospodarom Borisom Njavrom na susretljivosti i pruženoj prilici; mojoj urednici Marieli, na divnom predgovoru, *francuskim žandarima i planinama Balkana*; gospodaru Davoru Mojašu na prepoznavanju koje se z a d r ž a l o (LiDraNo, 2009.); mojoj razrednici, profesorici Jeli Sršen, jer je ostala prisutna; Mariani jer je ispunila obećanje zadano u trećem srednje; Robiju za razglabanja bez riječi; Andrei na entuzijazmu i 40 čarobnih kistova, Mami i Tati jer su glavni *krienci* za sve dobro što nosim u sebi.

B.K.

BILJEŠKA O AUTORICI

Rođena 18. travnja 1991. u Zagrebu, od druge godine živi u Dubrovniku gdje je završila osnovnu i srednju školu.

Trenutno na četvrtoj godini studija kroatistike na Sveučilištu u Zadru.

Pjesme su joj više puta objavljivane u književno - znanstvenom časopisu Dubrovnik, u zborniku - godišnjaku Literat, a ove su godine pohvaljene u Mariji Bistrici na recitalu ljubavne poezije Željka Boc u konkurenciji 91 autora iz cijele zemlje.

Ovo je njezina prva samostalna zbirka.

SADRŽAJ

<i>Predgovor</i>	7
GORKI BADEMI	13
Urlik s visine mojih 16 godina	15
...baci čini na ideal (Azra)	17
Strah od svitanja	19
Sanjala sam Te. bilo mi je žao kad sam se probudila.	20
Djevojčice u ljubavi uvijek nose dalekozor oko vrata	21
Džepno zrcalo	22
Agonija u krinolini	23
Koračnica za letače	24
xxxxxxxxxxxxxx	25
Alter ego s greškom	26
Gubitak vječnosti	28
Stradunska	29
RUŽINA VODA	31
Dubrovačka	33
Spomenarska	34
Anđeli sa stabla	35
Pjesma za Marianu	36
Sjedim pred Louvreom i pišem na	

razglednicu	37
Jazz je zamka. Ponese te.	38
Apstraktna orgija ljeta	39
Čajanka s Alicom	40
Devedesete u hodniku	41
Izvještaj iz Ormara	42
Mediteran je kada djeca dlanovima mlate more pa se kupaju u šampanjcu. (Vladimir Pištalo)	43
Iz Saloče, dok sam hodala	44
Rumena zdravica	45
Polupani lampioni	46
Kako je Mala zaboravila srce	47
Kronika jedne pizzerije	48
Glad u ponoć	49
Tango za publiku	50
Udahni. Izdahni. Kažu da je tako lakše.	51
Ponekad sva mora izgledaju kao jedno, osobito kad se dugo plovi, ponekad je svako od njih drugo more.. (Predrag Matvejić, Mediteranski brevijar)	52
Žene koje se ne goropade rubljem su djeve. Sve ostale su žene razodjevene.	53
Mogla bih biti žena baš kao što ljudi bivaju shizofrenici (Ivana Sajko, Žena bomba)	54
Moments like this are buds on the tree of life. Flowers of darkness they are. (Virginia Woolf, Mrs. Dalloway)	55
Neviđena	56

MARCIPAN (poslužiti hladno i svečano)	57
Dok boraviš u kavezu...	59
One thing for sure pretty baby I always take the long way home (Tom Waits)	60
Brončana	61
Nostalgija za crvenim	62
Otpusno pismo	63
Manifest iz dnevnog boravka	64
Specijalitet dana	65
Kirkini ljubavnici	66
Srcaost u gipsu	67
Colombina i Capitano	68
Junakinje našeg doba	69
Siva, s ružičastim obrazima	70
Piši dok Ona spava	71
Sretna, progutah zvijezdu (Wisława Szymborska, Uz vino)	72
Kratka, bez šlaga	73
Težina krila	74
<i>Zahvala</i>	75
<i>Bilješka o autorici</i>	76

